

at dette Forslag vil blive udførlig motiveret fra anden Side, skal jeg blot hermed anbefale det.

Det synes, som om vi til næste Aar kunne komme bort fra et gammelt Strids-spørgsmaal, som vi have haft her paa Finansloven, nemlig det Tilskud, der ydes til Dyrslæger i forskellige Egne af Landet. Ganske vist faa vi jo i Aar optaget to nye Dyrslæger, en i Faaborg ved Varde og en paa Læsø, men der findes ikke saa ganske faa Dyrslæger, om hvem man maa sige, at det er en Urimelighed at give dem Tilskud fra Statens Side. Der er jo ingen Grund til at give Dyrslæger, der sidde i store Byer og tætbefolkede Distrikter, Tilskud paa halvtrediehundredre Kroner. Nu er det en Aftale i Finansudvalget, at denne Sag bliver ordnet saaledes, at disse Dyrslæger, der ikke paa nogen Maade behøve et saadant Tilskud, glide ud, og det vil ske paa Finansloven næste Aar.

Vi have saa fra Socialdemokratiets Side stillet Forslag om, at en Bevilling paa 8,000 Kr. til landøkonomiske Foredrag bliver genindsat. Det var en af de Bevillinger, der sammen med andre Foredragsbevillinger blev strøgen ved Finanslovens anden Behandling. Den ærede Ordfører har allerede udtalt sin Forundring over, at dette er sket fra vor Side, og jeg skal ogsaa indrømme, at man har Ret til at være forundret over, at vi ved anden Behandling gik med til at stryge Bevillingen og nu foreslår den genindsat ved tredje Behandling. Jeg vil dog her forudskikke den Bemærkning, at vi fra Socialdemokratiets Side ved anden Behandling udtalte, at det var med største Beklagelse, at vi gik med til at stryge disse Foredragsbevillinger. Endvidere udtalte vi, at hvis der rejste sig stærke Ønsker og Krav, vilde vi tage under fornyet Overvejelse, om det ikke var rigtigt at tage dem op igen. Naar vi alligevel gik med til at stryge disse Bevillinger — det drejer sig om 8,000 Kr. til Landbruget, 2,500 Kr. til Handelsstanden, 12,500 Kr. til Industrien, Arbejdsgivernes og Arbejdernes Organisationer og om 8,000 til den folkelige Universitetsforening —, var det egentlig paa Grund af den stærke Opfordring dertil, der lød til os fra den højterede Finansministers Side, da Finansloven blev forelagt, ved hvilken Lejlighed han udmalede for os den sørgelige finansielle Stilling, hvori vi befinde os, og lagde os saa stærkt paa Sinde, som han formaaede, at vi alle maatte vise Resignation, at vi alle maatte være med til at gennemføre Besparelser.

Noget saadant kan man ikke sidde overhørig i en saadan Finansnød som den, hvori Landet befinder sig for Øjeblikket. Det er en Pligt for os alle sammen her at arbejde hen til, at der kan komme Balance paa Statens Regnskaber og ogsaa paa Statens Finanslove. Tænker man sig at man sad i en anden Forsamling, lad os sige et Sogneraad, et Byraad, en privat Forening, vilde vi alle sammen føle det som vor Pligt at skaffe Balance til Veje. Der maa være Overensstemmelse mellem Udgifter og Indtægter, og det er selvfølgelig vor Pligt her alle sammen at arbejde hen til, at Statsregnskabet kan blive et Regnskab, paa hvilket der er Balance. Det er usundt at leve paa de store Underskud, vi have levet paa i de senere Aar.

Naar, men som sagt, da vi gik med til denne Besparelse, var det under Forudsætning af, at det var alvorligt ment fra alle Sider, at det var ikke os alene, der skulde resignere, der skulde ogsaa resigneres fra andre Sider. Men disse Forudsætninger ere paa det skammeligste bleve brudte ved, hvad der er sket siden. De Herrer fra Regeringens Side have ikke undset sig ved at begynde at lave om paa Forsvarslovene og ville herigennem paaføre Staten meget store nye Udgifter. Jeg tænker her paa de 150,000 Kr. Udgift til Militærmusikken. Naar altsaa de Herrer ikke selv ville vise Sparsommelighed, ikke selv ville resignere og ikke selv ville holde saadanne Krav nede, som der slet ingen Grund er til at gennemføre i Øjeblikket, saa føle vi os løste fra det Løfte, vi have givet om at være med, saa sige vi: Naar De ville bære Kulturen frem gennem Militærmusikken, ville vi ogsaa have Lov til at yde vor Part til at støtte Kulturen i dette Land gennem de Foredrag, her er Tale om. Disse 8000 Kr. have været delte ligeligt mellem Landboforeningerne og Husmandsforeningerne, og det har selvfølgelig ikke kunnet blive noget stort Beløb til hver Forening. I Jylland have f. Eks. Husmandsforeningerne til Foredrag modtaget 1,700 Kr. Der er nu i Jylland 400 Husmandsforeninger, saa det bliver altsaa et Beløb paa omtrent 4 Kr., hver Forening har faaet. Det er ikke meget, men det er Penge, som ganske sikkert have været særdeles vel anvendte. Man har ved Hjælp af disse Penge udført en Foredragsvirksomhed mellem Husmændene rundt omkring i vort Land, som de have sat Pris paa, og som sikkert har baa-ret sine gode Frugter. Derfor mener jeg, at vi ere fuldt berettigede til at stille For-